

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν κόραν ἡμῶν ἀγωγέας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγκασμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικὸς
 ἑτησίᾳ . . . 50. 12.—
 ἡμέτερος . . . 6.50
 Τρίμηνος . . . 3.50
 Αἱ συνδρομαὶ δεχονται τὴν 1ην ἡμέρας μηνός.
Ἐξωτερικὸς
 ἑτησίᾳ . . . 70. 12.—
 ἡμέτερος . . . 8.—
 Τρίμηνος . . . 4.50

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΤΗΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 Ἐν Ἀθήναις, 27 Ἰουλίου 1919

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35
 Φύλλα προσηγορευμένων ἔτην, ἑκάστης λεπ. 30
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὁδὸς Ἐρμούδου ἀρ. 18, παρὰ τὸ Βαρβακείου
Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 35

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ **HECTOR MALOT**
 [Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'. (Συνέχεια)

— Ἄ, μὴ φαντασθῆτε πὼς με τῆ θέ-
 λησῆ του ἀφίνει κανεὶς τέτοια καλὰ παιδιὰ
 καὶ μάλιστα μίᾳ μικρούλα σάν τὴ Λίζα!

Καὶ τὴν ἔσφιξε στὸ στηθὸς του.

— Ἀλλὰ καταδικάσθηκα νὰ πληρώσω
 καὶ, ἐπειδὴ δὲν ἔχω χρήματα, θὰ μᾶς τὰ
 πουλήσουν ἐδῶ ἔλα. Ἐπειτα, ἐπειδὴ δὲν
 θὰ φθάσουν γιὰ νὰ πληρωθῆ, ὁ δανειστής,
 θὰ μὲ βάλουν στὴν φυλακὴ, ὅπου
 θὰ μείνω πέντε χρόνια. Δὲν μπο-
 ρῶ, βλέπετε, νὰ πληρώσω μὲ τὰ λε-
 πτὰ μου, καὶ πληρῶνω μὲ τὸ σῶμα
 μου, μὲ τὴν ἐλευθερίᾳ μου.

Ἀρχίσουμε ὅλοι νὰ κλαίμε.

— Ναι, εἶναι πολὺ θλιβερό, μᾶς
 εἶπε· μὰ ἔτσι λέει ὁ νόμος καὶ
 δὲν μπορούμε νὰ τὰ βάλουμε μὲ
 τὸ νόμο! Πέντε χρόνια! Καὶ τί
 θὰ γίνετε σεις ἔς αὐτὸ τὸ διάστη-
 μα;... Ἄ, εἶνε φοβερό!

Σώπασε λίγο καὶ ξανάρχισε:

— Μὴ νομίζετε ὅμως πὼς δὲν
 τὸ σκέφθηκα. Καὶ νὰ τί ἀποφά-
 σισα, γιὰ νὰ μὴ μείνετε μονάχα,
 ἔρημα κ' ἀπροστάτευτα, ὅταν θὰ
 φυλακισθῶ.

Ἀρχισα λίγο νὰ ἐλπίζω...

— Ὁ Ρεμῆς θὰ γράψῃ τῆς ἀδελφῆς
 μου Κατερίνας Σουριῶ, στὸ Δρέζο, θὰ
 τῆς παραστήσῃ τὴ θέση μας καὶ θὰ τὴν
 παρακαλέσῃ ἐκ μέρους μου νάρθῃ ἐδῶ. Κι'
 ἂμα ἔλθῃ πιά ἡ Κατερίνα, ποὺ ξέρεῖ τὸν
 κόσμο καὶ δὲν τὰ χάνει εὐκόλα, θὰ σιέ-
 φθουμε νὰ κάμουμε τὸ καλύτερο.

Πρῶτῃ μου φορᾷ ἔγραφα γράμμα. Κι'
 ἦταν μίᾳ σκληρῆ, μίᾳ ἐπώδυνη ἀρχή.

Ἄν καὶ τὰ λόγια τοῦ πατέρα ἦσαν ἀ-
 ριστα, ἐκλείων ὅμως μίᾳ μικρῇ ἐλπίδα
 καὶ, στὴ φοβερῆ θέσῃ ποὺ βρισκόμαστε, νὰ
 ἐλπίζουμε ἦταν κάτι τί!

Σὰ, τί ἐλπίζαμε;

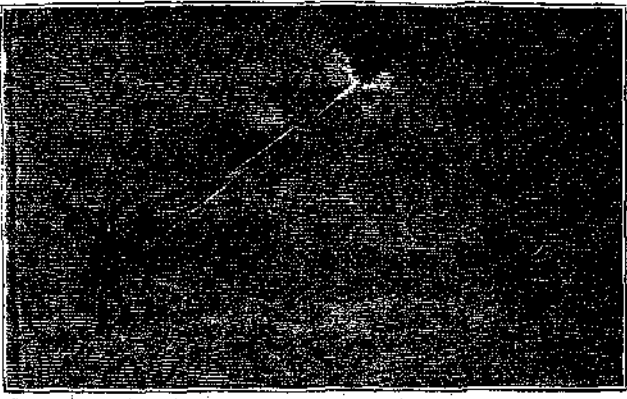
Ἐρεῖ κ' ἐγώ; Τίποτα καὶ ἔλα. Ἡ

Κατερίνα θὰ ἔρχονται κ' ἦταν γυναῖκα
 ποὺ ἤξερε νὰ οἰκονομῇ τὰ πράγματα. Γιὰ
 παιδιὰ ἀνήξερα σάν καὶ μᾶς, αὐτὴ ἦταν
 ἀρκετὸ.

Ὅμως δὲν ἤλθε ἔσο γρήγορα φαντα-
 ζόμαστε. Πρὶν ἀπ' αὐτὴ, ἤλθαν οἱ χωρο-
 φύλακες μὲ τὸ δικαστικὸ κλητήρα νὰ πιά-
 σουν τὸν πατέρα.

Ἐτοιμάζονταν νὰ πάγ στὸ σπίτι ἐνὲς
 φίλου του καὶ, βγαίνοντας στὸ δρόμο, τοὺς
 βρῆκε μπροστὰ του. Ἐγὼ τὸν συνάδευα
 καὶ σὲ μίᾳ στιγμῇ περικυλωθήκαμε.

Ὁ Πέτρος Ἀκνὲν δὲν ἔδοξίματε νὰ
 τοὺς φύγῃ. Χλώμιασε μόνο, σὰ νάρρώστησε
 ξαφνικὰ καὶ, μὲ ἀδύνατη φωνή, τοὺς παρα-

«Τ' ἄμειε ἔφυγε...»

κάλεσε νὰ τὸν ἀφίσουν μίᾳ στιγμῇ νὰ φι-
 λήσῃ τὰ παιδιὰ του.

— Μὴ λυπάσαι, καλέ μου ἄνθρωπε,
 τοῦ εἶπε ὁ δικαστικὸς κλητήρας ἡ φυλακὴ
 τῶν «κρατούμενων διὰ χρέη», δὲν εἶναι
 τόσο φοβερὴ σάν τις ἄλλες. Ἐχει κανεὶς
 ἐκεῖ καὶ καλὴ συντροφιά.

Μπήκαμε στὸ σπίτι, μαζὶ μὲ τοὺς χω-
 ροφύλακες. Ἐγὼ πῆγα νὰ φωνάξω τὰ παι-
 δια ἀπὸ τὸ περιβόλι.

Ὅταν γυρίσαμε, ὁ πατέρας κρατοῦσε
 εἰς τὴν ἀγκυλία του τὴ Λίζα, ποὺ ἔχυνε κύ-
 ρινα δάκρυα. Ἐνας ἀπὸ τοὺς χωροφύλακες
 τοῦ μάλωσε τότε στ' αὐτὴ, μὰ δὲν ἄκουσα
 τί τοῦ εἶπε.

— Ναι, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ πατέρας, ἔχεις
 δίκην, πρέπει...»

Καὶ σηκώθηκε ἀπότομα, ἀφίσε κάτω
 τὴ Λίζα καὶ φίλησε τὴ Στεφάνια, τὸν Ἀ-
 λέξῃ καὶ τὸν Βενιαμίν. Ὡ αὐτὸ τὸ διά-
 στημα, ἡ Λίζα, κλαίγοντας πάντα, τὸν
 κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι.

Ἐγὼ στεκόμουν σὲ μίᾳ γωνιά, μὲ τὰ
 μάτια θαμπωμέν' ἀπ' τὰ δάκρυα. Μοῦ
 φώναξε:

— Ἐ, Ρεμῆ! Δὲν ἔρχεσαι καὶ σὺ νὰ
 σὲ φιλήσω; Δὲν εἶσαι κακιδὶ μου καὶ σὺ;

Ἐτρεξα κοντὰ του καὶ φιληθήκαμε.

— Καὶ τώρα σεις ὅλοι θὰ μείνετε διῶ!
 εἶπε ὁ πατέρας στὰ παιδιὰ του ἐπιτακτικὰ
 πᾶς προτάξω.

Κι' ἀφίτωντας τὴ Λίζα στὴ Στεφάνια,

βγήκε γρήγορα-γρήγορα.

Ἐκαμα νὰ βγῶ μαζὶ του, μὰ ἡ
 Στεφάνια μοῦ ἔγνεψε νὰ μείνω.

Ποῦ θὰ πῆγαίνα; Τί θύλακα;
 Στεκόμαστε σατισμένοι, κλαί-
 γαμε, καὶ κανένας μᾶς δὲν ἔβρισκε
 νὰ πῆ λέξι.

Καὶ τί νὰ λέγαμε;

Τὸ ξέραμε πὼς πάντα μίᾳ μέρα
 θάπταναν τὸν πατέρα καὶ θὰ τὸν ἔ-
 θαζαν φυλακὴ ἐλπίζαμε ὅμως πὼς
 στὸ ἀναμεταξὺ θὰ πρόφθανε ἡ Κα-
 τερίνα, ἡ προστάτρια· μὰ νὰ ποὺ
 αὐτὴ δὲν εἶχε φανῆ ἀκόμα.

Ἦλθε ὡς τόσο, μίᾳ ὥρα ὕστερα
 ἀπὸ τὴ σύλληψη τοῦ πατέρα, καὶ
 μᾶς βρῆκε ὅλους μαζεμένους στὴν

κουζίνα, νὰ κλαίμε χωρὶς μιλιὰ. Κι' αὐτὴ
 ἀκόμα ἡ Στεφάνια, ἡ δυνατὴ, ἡ γυναικία
 στὸν ἀγῶνα, ποὺ μᾶς ὑποστήριζε πάντα,
 ἦταν τώρα τσακισμένη κ' ἀδύνατη σάν καὶ
 μᾶς. Δὲν μᾶς μιλοῦσε, δὲν μᾶς ἐγκαρ-
 δίωνε, παραδομένη κ' αὐτὴ στὴ θλίψη τῆς,
 ποὺ μόλις καὶ μετὰ βίας τὴν ἐπώνγνε, γιὰ
 νὰ παρηγορῇ κάπου-κάπου τὴ Λίζα. Ὁ
 πιλότος εἶχε πέσει στὴ θάλασσα καὶ μεῖς
 τὰ παιδιὰ, χωρὶς κανένα πιά στὸ τιμόνι,
 χωρὶς φάρο ποὺ νὰ μᾶς ὀδηγῇ, χωρὶς τί-
 ποτα ποὺ νὰ μᾶς φέρῃ στὸ λιμάνι, χωρὶς
 κἄν νὰ ξέρουμε ἂν ὑπῆρχε λιμάνι γιὰ μᾶς,
 στεκόμαστε χαμένοι στὴ μέση τοῦ ὠκε-
 ανοῦ τῆς ζωῆς, στὴ διάκριση τῶν ἀνέμων
 καὶ τῶν κυμάτων, ἀνίσχυροὶ, ἀνίκανοὶ γιὰ
 κάθε κίνημα, γιὰ κάθε σκέψη, μὲ τὸν τρό-

ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΑΙΓΙΝΑ

B' (15)

Οι άσπρες βαρκούλες μας δέχονται ιστορικά στην άγκαλιά τους. Ανοίγουν ύστερα τα δόλωμα πανιά τους, που τα είχαν κατεβάσει μόλις πλεύρισαν στο βαπόρι και διευθύνονται στην παραλία. Μπαίνουμε στο λιμάνι. Δεξιά μας, στον πράσινο μώλο, —έτσι τον λέν γιατί το βράδυ ανάγει πράσινο φανάρι, — πεντέζη παιδιά ψαρεύουν! κάτι άλλα κάνουν μπάνιο! έρχονται και περικυκλώνουν τη βάρκα μας: δε φοβούνται αυτά τη θάλασσα, στην άγκαλιά της έχουν μεγαλώσει. Αιγινοτάκια με τ' όνομα! Στον άλλο μώλο, τον κόκκινο, μία παρέα από καμμιά δεκαριά κορίτσια κάθεται πάνω στα βράχια. Στο πέρασμά μας κυτάν προσεχτικά, μήπως διακρίνουν μαζί μας και κανένα γνωστό τους πρόσωπο.

Πατώ το χώμα της Αιγίνας γύρω μου ένα σωρό κόσμος, άλλοι γνωστοί από παλιά χρόνια, που με κοιτάν χωρίς να με γνωρίσουν; κι άλλοι έντελώς άγνωστοι.

Μεσημέρι! ο κόσμος κάει στα σπίτια του να ήσυχάζει κι εγώ έχω μία πεύνα... Τρώω όπως-όπως το φαί που μου είχαν δώσει απ' το σπίτι. Σ' ένα τραπέζια πάνω, κυττάζοντας ολόένα προς τη θάλασσα. Ένας κατάτας ρουάει γλυκά δεν κάνει διόλου ζέστη.

Απόφ' φάω, πηγαινώ στο μώλο τον κόκκινο μες στη μέση ο "Αης-Νικόλας—μικρούλα κατάσπρη εκκλησιούλα, — με κάγκους ολόγυρα, μου δίνει θέσι να κάτσω στη σκιά πλάι μου κάτι ψαράδες, καθιστοί σταυροπόδι, συγγίζον τα δίγυρα των, ύστερ' απ' το ψάρεμα. Δεν τολμούν στην άρχη να μωβ μιλήσουν, — σ' ένα νέο απ' την πόλη, με χέρια κάτασπρα, άμάθητα στη δουλειά—κι αυτό με κάποιια ειρωνεία μπρος στα ήλιακαμένα τους, άτσαλένια απ' τη δουλειά χέρια. —Μά σε λίγο, σαν βλέπουν πως ο νέος αυτός είναι καταδεχτικός και τους ρωτάει διάφορα πράγματα, παίρνουν θάρρος κι αρχίζουν να διηγούνται διάφορες θαλασσινές ιστορίες, για σίφουνες, μπανάτσες, άνεμοζάλες, μηχανές σφουγγαράδικες...

Ο ήλιος όμως σιγά-σιγά θολώνει, σύννεφα μαύρα σκεπάζουν τον ούρανό το κύμα κέφτει και παίρνει το χρώμα που έχει όταν προκείται να βρέξει. Βροντές ακούγονται, άτραπές... "Οχι, καλέ μου ούρανε, μη βρέξεις" κάλε μας αυτή τη γάρη, άφισε να χαρούμε και μεϊς λίγο τη Φύση!

Ρωτάω άνήσυχος τους ψαράδες, μ'

αυτοί με ήσυχάζουν' δε βρέχει συχνά δώ στην Αίγινα, μωβ λέν. Μ' όλη όμως αυτή τη βεβαιώση, μένω λιγάκι άνήσυχος... Κι' όμως όχι! Όυτε μία τελάλη βροντής δεν έπασε! ο ούρανος μάς λυπήθηκε, τα σύννεφα διαλύονται και χάνονται σε λίγο στα βάθη του όρίζοντα.

Τέσσαρες η ώρα' θυμώμαι πως πρέπει να κάνω κάποια έπισκεψη' έχω να πάω στην καλιά μας σπιτονοικοκυρά' θά με γνωρίση τάχα, θά με θυμηθώ, ύστερ' από τόσα χρόνια, ;... ..

...Ναι, μ' έγνώρισε η καλή γρηούλα' έκλαψε μόλις με είδε και της φίλησα το χέρι. Έκλαψε κι' εγώ μαζί της από τί άράγε, χαρά ή λύπη: ποιος ξέρει! "Ι πως γιατί μωρβαν μαζί κι' ένθύμητες παλιών καιρών ευτυχισμένων. Και σαν την άποχαιρέτησα, μούδωκε την εύχη της. Θά με ξαναβώ τάχα πάλι ;... Καυμένη γρηούλα!

Γυρνώ στο λιμάνι' μία φωνή έξαφρα πίσω μου: « καλώς ώρισες, κύριε Γιαγκο!» γυρίζω και: να σε πάρη η όργη, σ' είσαι, Ντομάτα. Τι μωβ γίνεσαι!

Ο Ντομάτας, — παρατσούκλι, όπως κάθε σχεδόν Αιγινίτης έχει, — για κύρια δουλειά έχει να φορολογή τους ξένους' τότε μία δραμάκι, τότε δυό αναλόγως της κουταμάρας που θά βρής. Είναι όμως και χαμάλης, ντελάλης και ό,τι άλλο θές.

—Τι να κάνουμε, κύρ-Γιάγκο, λέςι. Φτώχεια μεγάλη στο νησί... Δός μου τώρα κάτι, να πιω στην ύγειά σου έναν καφέ....

Του δίνω και φεύγει άμέσως χωρίς καν να μωβ πη εύχαριστω ή άχάριτος!

Ξανά στο μώλο εκεί απόψε, σαν Κυριακή που είναι, έχει μαζευθώ όλη η Αίγινα και κάνει τον περίπατό της' είναι σά να πούμε το «Ζάππειο» της Αιγίνας.

Φυσάει γλυκά ό μπάνης, οι ώρες περνούν χωρίς να το καταλάβω. Και να έξαφρα, κατά τις έννια, η φωνή του Ντομάτα—και ντελάλης δεν είπαμε;— ακούγεται:

—"Όποιος για την Άθίνα! η «Καλλιόπη» έφτασε! "Όποιος για την Άθίναααα!...

(*) Τίθε το Α' στο προηγούμενο.

Αριστερά μας το βουνό ολόένα και φωτίζεται' στην κορφή του σιγά-σιγά προβαίνει το φεγγάρι σχεδόν ολόγεμο' το κύμα βάρεται χρυσό' θαρρείς κι' η θάλασσα έγινε χρυσάρι άναλυτό.

Στο φεγγάρι πάνω μία μορφή γαλαστή ζωγραφιάται' φαίνεται σά να μάς κοροϊδεύη, που άφίνουμε την έξοχή για να κλεισοθύμε πάλι στην άχαρη πολιτεία. —"Οχι, φεγγάρι μου, είσαι καλό σύ, θά μάς κρατήσης συντροφιά όλη τη νύχτα άπόψε' και σύ μαζί μας θάρρης.

Το βαπόρι έχει πλησιάσει' ακούγεται στη σιγαλιά της νύχτας ό μονότονος κρότος της μηχανής. Σεις βάρκες τα πανιά κατεβάζονται και τα κουπιά μονάχα βουτούν ρυθμικά στο νερό. Στο κάθε άνασήκωμά τους, σταγόνες φωτερές, — διαμάντια αστραφτερά, — ξανακυλούν στο χρυσαμένο κύμα.

Σφουρίζε το βαπόρι, σταματάει' η βάρκα μας πλευρίζει. Άνεβαίνω και πρέχω άμέσως ψηλά στη γέφυρα να ξαναϊδω στερνή φορά την Αίγινα. Μόλις φαίνεται στο άσημοφωτο του φεγγαριού, σαν τό μαγικό, τ' όνειρεμένο νησί μάς νεράιδας.

Ξανασφουρίζε το βαπόρι, φεύγουμε. Έχε γεια, άγαπημένη Αίγινα! Πότε πάλι τάχα θά σε ξαναϊδω ;...

Ηλέως μες στο χρυσάρι της θάλασσας. Οι τοποθεσίες που βλέπαμε τό πρωί, φαίνονται και τώρα, με άέρινες, άόριστες, έξαυλωμένες. Πάνω στη γέφυρα, έχουμε στήσει κουδέντα' χωρίς να γνωρίζομαστε καν' μα τί πειράζει αυτό; τό πως του φεγγαριού σ' όλα δίνει τό ίδιο θάμπαμα, τό ίδιο χρώμα' δεν ξεχωρίζεις τον πλούσιο και τό φτωχό. Η γαλήνη της φύτης κι' η ώμορφιά της δίνει σ' όλους—γραμματισμένους κι' όχι,—τίς ίδιες σκέψεις...

Γλυκά περνούν οι ώρες. Κλείνω τα μάτια μου, άφίνω να με θροσίξη ό μπάνης, και να με λικνίζουν τα κύματα...

Έξαφρα ένας κρότος με κάνει να τ' άνοίξω' ρίχνουμε την άγκυρα, φτάσαμε κιάλας στον Πειραιά.

Καλέ καπετάνιε, δεν μάς πήγαίνες σιγώτερα!... 2 Ιουλίου 1919 ΦΟΙΒΟΣ ΛΑΡΑΙ ΝΕΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΚΟΡΑΣ ΚΑΙ ΛΑΩΠΗΣ

Μία Άλεπού είδε έναν Κόρακα, που κρατούσε στο στόμα του ένα κομμάτι τυρί. Θέλησε να τού τό πάρη και μεταχειμώθηκε τη συνειδημένη της πονηριά:

—Τι ώραό πουλί πριν είσαι! τού φώναξε. Λένε όμως, πως τό μεγάλο σου ποτήρημα είναι ή φωνή. Πως ήθελα να την άπούσας!

Ο Κόρακας όμως δεν γελάσθηκε. Κατάμαε πρώτα τό τυρί του κι' έπειτα άποκρίθηκε στην Άλεπού:

— Άλλού αύτά, κυρά κουματίρα! Διάβασαμε και μεϊς τον Άίσωπο!

Αριστερά μας το βουνό ολόένα και φωτίζεται' στην κορφή του σιγά-σιγά προβαίνει το φεγγάρι σχεδόν ολόγεμο' το κύμα βάρεται χρυσό' θαρρείς κι' η θάλασσα έγινε χρυσάρι άναλυτό.

(*) Τίθε το Α' στο προηγούμενο.

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό Ο. ΛΕ ΡΟΥ)

Ε'. (Συνέχεια)

—Μπορούσες όμως νάπαιρνες και περισσότερα! παρατήρησε ό Άρλεκίνος.

—Δέν είχα καιρό, δικαιολογήθηκε ό Άτσαλοκάρδης. Ο Γκεργκορής θά γύριζε γρήγορα και θά μ' έσπαζε στο ξύλο, για τό φέμα που τού είπα!

—Εμείς έχουμε λεμονάδες, σιρόπια και κρασί ισπανικό! είπαν δυό άλλοι από την παρέα, άραδιάζοντας στο τραπέζι διάφορα μπουκάλια, που τα βουλωμάτα τους ήταν τυλιγμένα με χρυσόχαρτα και άσημύχαρτα. Όπως οι σύντροφοί τους, κι' αυτοί τάχην κλέψι από κάποιο ποτοπωλείο.

—Μπράβο, Άγκαθομάλλη! Μπράβο, Θανατά! φωνάζει ό Άρλεκίνος, που ή άδυναμία του ήταν τό πιστό. Καλά δούλεψαν κι' ό Άνθος, κι' ό Πινίχτης, κι' ό Άτσαλοκάρδης, κι' ό Κομφουκατσιδης. Μά σεϊς οι δυό έκάρματε την καλύτερη δουλειά και σε σάς δίνω τό βραβείο!

—Μόνο τό σαλόνι νεν είναι καλά φωτισμένο, είπε τότε ό Ραντί-Γκρί. Γίνεται ντουλετα κυρίς κεριά!

—Όρίστε και κεριά! φώναξε ό Άνθος, παρουσιάζοντας δυό πακέτα σπερματέττα «τөн έξη». Μ' αυτά μπορούμε να φωτίσουμε τό σαλόνι μας ά τζιόρνο. Τύφλα νάχουν οι πολυέλατοι του Παλάσ-Ραγιαλά!

—Έμπρός λοιπόν! είπε ό Άρλεκίνος.

Ο Κομφουκατσιδης.

Τώρα δεν μάς λείπει τίποτα. Έγώ πάω να μαζέψω σαμάνια από τίς άλλες κάμαρες του σπιτιού. Σεις στρώστε τό τραπέζι. Σε πέντε λεπτά ή γιορτή μας μπορεί νάρχησι!

Πραγματικώς, σε λίγο μία λαμπρή φωτοχυσία διαδέχθηκε τό μισόφωτο που βασίλευε πρώτα μέσα στην κάμαρα. Ποτήρια, κουπες και φλιτζάνια διάφορων σχημάτων και χρωμάτων τοποθετήθηκαν στο τραπέζι, όλόγυρα στις μποτίλλες και στα πιάτα με τά γλυκίσματα. Ο Ραντί-Γκρί, ό κίο λιχούδης απ' ό

λύος, άρχισε κι' όλα να τοιμπολογά και να κουτσοπίνη δοκιμαστικώς. Κ' ήλθε ή ώρα που έπρεπε να φωνάξουν τους άνθρώπους του σπιτιού' αλλά ό Άρλεκίνος κι' ό Ραντί Γκρί, πριν βγούν από την κάμαρα, έπριναν καλό νάπυθύνουν στους φίλους τους μία τελευταία σύσταση:

—Νά προσέξετε πρό πάντων, είπε ό Ίταλός, να μη προδοήτε. Μιμηθήτε όσο μπορείτε την όμιλία και τους τρόπους των ανθρώπων του κόσμου. Η

Ο Θανατά.

παραμικρή άπροσεξία θά μπορούσε να μάς καταστρέψη. Το νου σας, παιδιά!

—Είρω, είπε ό Άνθος' μετά τη βεγγέρα όμως, άμα θά πέσουν όλοι να κοιμηθούν, θά μάς άφίσετε να ξεφρίσσουμε λιγάκι την κάσσα του γέρου Τσιγκούνη!

—Όυτε ιδέα! Ο γέρος φυλάγεται καλά κ' ύπάρχουν παντού παγίδες. Άργότερα, άμα μάθουμε τό μυστικό όλων αυτών των μηχανισμών, που δέν θά ύπάρχη πιά κίνδυνος, τότε μάλιστα, σάς φωνάξουμε μία νύχτα και κάνουμε μαζί κι' αυτή την έπιχείρηση.

—Ναι, ναι, έσυμφώνησε και ό Ραντί-Γκρί, εμείς έντώ κάτι μαγειρεύουμε' γι' αυτό παίρνει μένα ντεσπινίνα Κολομπίνα. Συκάντε λοιπόν, άμα γλίνη τό άχλάντι, έλάτε, φάμε μαζύ.

Τά έλεγαν αυτά οι κατεργαράδοι, για να κάνουν τους συντρόφους τους νάχουν ύπομονή, Άπό μέσα τους όμως, μην άμφιβάλλετε πως έλογάριαζαν να κρατήσουν όλο τον θησαυρό για τον έαυτό τους.

Οί φίλοι τους ύποσάθηκαν να συμμορφωθούν κι' ό Άρλεκίνος με τον Ραντί Γκρί κατέθησαν στο ίδιο γαιο.

Ύστερα από λίγα λεπτά, ξαναγύρισαν με τους καλεσμένους τους που είχαν βάσει τά καλλίτερά τους φορέματα. Ο Ραντί-Γκρί, γελαστός και καταχαρούμενος κρατούσε από τό χέρι την άρραβωνιστική του Κολομπίνα.

Η δυστυχισμένη κόρη προχωρούσε χλωμή και με τά μάτια καταειδασμένα,

σαν ένα θύμα που τό σέρνουν στη θυσία. Κι' ό Περρρότος άπό πίσω της έμοιαζε μάλλον με άνθρωπο που άκολουθεί κηδεία, παρά που πηγαινει σε γιορτή.

Ο μπάρμπα-Μιστανφλοβός δεν φαινονταν ούτε χαρούμενος, ούτε λυπημένος, ούτε άνήσυχος. Τό πρόσωπό του διατηρούσε όλη την απάθεια και περιόριζονταν μόνο να κυττάξη και να παρατηρη... Όσο για τον κ. Κάσσανδρο, αυτός ακτινοβολούσε σαν άστρο κι' έδαζε τά δυνατά του, για να τονώνη τα γέρινα πόδια του και να κρατή ήλιο τό σώμα του, που ήταν συνήθως σκυφτό.

Μπαίνοντας στην κάμαρα, έκαμε ένα σωρό ρεθερέντες, κανονικώτατες προς τους έκίστημους φίλους των ευγενών' του νοικάρηδων, που στέχονταν άραδιασμένοι από τό ένα και τ άλλο μέρος της πόρτας, και, μισοκλείνοντας τά μάτια με ύρος πολύ άριτοκρατικό, έδήλωσε πως ήταν καθ' αύτό θαμνωμένος από τά φωτεινά κύματα που σκορπούσαν όλα έκείνα τά κεριά.

Όταν όμως έκοίταξε καλλίτερα στο φως τους φίλους των νοικάρηδών του, που προτήτερα στο σινοτάδι ζεν τους είχε ιδεί καλά, έδοκίμασε μία μεγάλη έκπληξη κι' άπογοήτευση. Γιατί ούτε τά ρούχα, ούτε τά μούτρα των ανθρώπων έψίνων άναποκρίνονταν με την ιδέα πουχε-σχηματισμένη γι' αυτούς.

Πραγματικώς, τά πουκάμισά τους δεν ήταν καθόλου λευκά, οι τραχηλιές τους

Ο Άγκαθομάλλης.

καθόλου φρεσκοπιδερωμένες και καθόλου περιποιημένα τά υποδήματά τους. Όλη τους ή φόρσα φαίνονταν σκονισμένη και λιχυσισμένη. Τό φρακομάλιστα του κομφουσιμένου Άνθος και τό πανταλόني του Άτσαλοκάρδη παρουσιάζουν κάτι όποκα σχισίματα. Δυό μόνον από τους κυριούς αυτούς φορούσαν περρούκες, με παλης και λερωμένες' οι άλλοι όλοι ήταν με τά μαλλιά τους, μακρυσά και κωκοχτενισμένα. (Έπισται συνέχεια) KIMON AKKIAHS

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879-1893) από τους εκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν ακόμη μόνον οι εξής ένδεκα: 1ος, 2ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ός, 21ος, 22ος, 24ος. — Έκαστος τόνος δραχ. 3, ταχυδρομικώς δὲ αποσταλλόμενος δραχ. 3,20 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρ. 3,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894-1913) υπάρχουν ὅλοι οἱ εκδοθέντες τόμοι, 25 ἐν ὅλῳ. — Ἐκαστος τόμος ἀρραπτος δρ. 10 καὶ ραμμένος δρ. 11. Ταχυδρομικῶς τέλη ἑκάστου τόμου προστίθενται εἰς τὸς ἀνω τιμὰς: διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ 50 ὁ ἀρραπτος καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 1,50 εἰς ἀρραπτος εἰς ραμμένος.

ΤΑΞΕΜΑΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΗΝΣΕΙΣ

ΝΕΑΠΟΛΙΣ

Τὸ βαπόρι προχωρεῖ, περνάει λοξὰ ἐν ὑψάλῳ, ἐνθὺ μὴ λοξοῖδα ἀπὸ ἀφροῦ διαγράφεται πίσω τοῦ καὶ σὲ λίγο πλησιάζουμε στὸν κόλπο τῆς Νεαπόλεως. Καὶ νὰ ἴπρωσ με ὁ μεγαλόπρεπος Βεζούβιος, γεμάτος μαύρους καπνοὺς, μὲ ροδοβαμένους κορυφούς.

Τὸ βαπόρι προχωρεῖ... καὶ σὲ λίγο μπαίνομε στὸν κόλπο. Τώρα προχωρεῖ πρὸ σιγανῶ τάν τεκίμενα, τὰ χρώματα ξεκαθαρίζουν περισσότερο... Προχωροῦμε ἀκόμη κ' ὕστερ' ἀπὸ κἀμποση ὄρα, ἀράζουμε σὲ λιμένα.

Βαπόρια ἀπὸ δῶ, βαπόρια ἀπὸ κεῖ, μικρὰ, μεγάλα: ἄλλα σφουρίζουν, ἄλλα φορτώνουν, ἄλλα φεύγουν, ἄλλα ἐρχονται. Βαποράκια, μασίνες, ἀτμάκατοι, βάρκες κινούνται. Ἐνας θορύβος γενικός χωρίς τελεωμό: ἀγκυρῆς, βίντζια, φορτώματα, σιφίγγες... Καὶ μέσ' σ' αὐτὰ ξεχωρίζουν οἱ καντάρδες τῶν παραλιακῶν καφεναίων, καὶ κἀπὶ ἄλλες κἀν κοντὰ μας, κἀτ' ἀπ' τὸ βαπόρι: σὲ μὴ βάρκα γεμάτη κἀ' ἄνδρες, γυναῖκες, κορίτσια, παιδιὰ καὶ γέροντες...

Καὶ καθὼς κοιτᾶμε αὐτὴ τὴν παληοβάρκα, ἀπὸ τὴν ὁποία φεύγουν οἱ ἴηοι τῆς κηθάρας καὶ τοῦ μαντολίου, διακρίνομε λίγο πᾶρα κάτω μὴ ἄλλη, γεμάτη δλόγημα παιδιὰ, πρὸ σὲ ρέξιμο μέσα σὲ βαθυπρόσβια νερὰ κἀμιας δεκάρας, πέφτουν μέσα, ξαφανίζονται κ' ἀμέσως: σχεδὸν, προβάλλουν τὰ μαυροειδῆ κεφάλια τοὺς μέσ' στοὺς ἀφρούς, κρατώντας τὴν...

Νύχτωσε. Βαπορτοπλημύρα τοῖς ἴωρ' ὅλα τὰ βαπόρια λὲς καὶ κἀνται. Ἡ παραλία φωτισμένη κ' αὐτὴ οἱ καντάρδες πληθύνθησαν.

Πυροτεχνήματα πολὺχρωμα καὶ κομψὰ κἀγονται μὲ τρομακτικὸς κρότους. Καὶ μόνον, κἀπου-κἀπου μᾶς ἔμπναι ἀπ' αὐτὸ τὸ λήθαργον, κἀνα βαπόρι ποὺ φθάνει σφουρίζοντας, σὰ κανένα φωτισμένο παλάτι ποὺ περπατᾷ... Σατανᾶς (* Ἀπ' τὸ καρπὲ μου)

ΠΕΡΓΑΜΟΣ (*)

(* Ἀπόδομα)

Νάτην! Ἐρχεται!... Νάτην! Ἡρῆς!

Μέσα ἀπὸ τὰ τρισκόταδα τῆς σιδαιρίας μεσάνυχτα, ξημερώνει, ξημερώνει ἡ αὐγὴ τῆς Δευτερίας! Γεῖά σου, μοναχοκοιτῆ τοῦ Θεοῦ! Γεῖά σου, τοῦ Χριστοῦ μας ἀδελφῆ! Γεῖά σου, Δευτερία!

Ἡρῆς, καὶ μὲ τὸ χαριόλω σου, ἐφες τὴ χαρὰ σὲ πρόσωπα, καὶ σὲ τὴν καρδιά τῶν διωχμένων, τῶν ρημαγμένων προσφύγων...

Καὶ ὄσπερ ἀπ' τὴν Πεντάμορφη Σμύρνη, τὴ Μαγνησία, τὸ Αἰδίνι, τὴ Φώκαια, νὰ κ' ἦ ἔρα καὶ σβραστὸς μᾶς Πατρίδα, ἡ ἔρακοσιτὴ Πέργαμος ἀπ' τὴν Ἀκροπολὴ τῆς στέλνει τὸ γλυκοφιλημὸ της στὴν ἄλλη Ἀκρόπολη τῶν δοξασιμῶν Ἀθηνῶν! Πέργαμος! Πέργαμος! Μεγάλῃ καὶ τριστόδωξ, πῆγαε πρὸς τὰ μαῖνα τριστόδωξ, πῆγαε πρὸς τὰ μαῖνα τῶν οὐρανῶν, καὶ γνύσου ροῦκα τὸν πένθους, καὶ γνύσου τὴν ὀλόχαρτ' ὑψιφῆ σου φορεσιά...

Ἡ Πέργαμος λεύτερη!... Χαίρετε! εὐφρανῆτε συμπολίτες! Ἀπὸ δῶ κ' ὕστερα, θὲν ἔχει κἀ δάκρυα καὶ στεναγμούς, ἄλλα τραγούδια καὶ χαρῆς μονάγε... Ξεχάστε τὰ παλῆα τὰ μαύρα χρόνια!! Ρίξτε τὴς πίκρες σὲ τὸ μαυροπότημο τῆς λήθης. Ἀγαπήσατε ἀλλήλους: καὶ φωνάζετε: — Ζήτω τὸ ἔθνος τὸ ἀδάμαστο!

ΠΡΟΤΟΧΡΟΝΙΑ

Μοῦλεγε ἕνας φίλος μου φαιτητής: — Θυμάμαι. Ἦταν παραμονὴ πρωτοχρονιάς. Ξεκίνησα ἀπὸ τὴ λαϊκὴ συνοικία, τραβώντας κατὰ τὴν Ὀμόνοια, νὰ κἀνω τὸν καθιερωμένον γύρο: Αἰόλου-Ἐρμοῦ-Σταδίου. Περπατώντας, φανταζόμουν τὸν κόσμον ποὺ θὰ γύριζε σ' αὐτοὺς τοὺς δρόμους, τὴς φωνῆς, τὰ γέλια, τὴς τρομπέτες...

Ἐβλεπα μὲ τὴ φαντασία μου παιδάκια κρατώντας στὴν ἀγκαλιά τους τὰ δῶρα παιγνιδία τοὺς νὰ περπατοῦν γελαστά, χαλετώντας δεξιὰ-ἀριστερὰ σὲ πρόχειρα μαγαζιά τῶν πεσοδρομίων. Κ' ἐσκορπίζονταν, πῶς αὐτὴ τὴ μέρα ὅλα τὰ παιδιὰ θάναι χαρούμενα, εὐτυχισμένα...

Μ' αὐτὰς τὴς σκέψεις προχωροῦσα, ὀπότε, καθὼς ἐστρέφα ἕνα στεγνὸ ποὺ τὰ πόδια μου χωνόντουσαν ὡς τὸν ἀστράγαλο στὴ λάσπη του, εἶδα κἀπὶ ποὺ μοῦ τὴς εἰδωξε μακρὰ. Στὸ γκρεμισμένον ἄνοιγμα μῆς μάντρας, ποὺ ἄλλοτε θὰ ἦταν πόρτα, δὴδ κοριτσάκια ἐκλαγγα ἀπαρηγόρητα. Καὶ τὰ δύο, ξιπόλητα, φορούσαν κἀτὶ κουρέλια ποὺ μόλις ἐκέρβαν τ' ἀδύνατα σωματίκια τους ἀπὸ τὰ γόνατα ὡς τοὺς ὄμους. Τὸ μικρότερον χωνόταν στὴν ἀγκαλιά τοῦ πρὸ μεγάλου, σὰν νὰ ζητοῦσε νὰ ζεσταθῆ.

Ἐβλεπῆσα καὶ τὰ ράγησιν γιὰ κλαίει. Ἐκεῖνα ἔσκολοῦθησαν δυνατώτερα τὰ κλάματα τους. Ἀπὸ μὴ γειτονίσσα, ἔμαθα πῶς ὁ ἀδελφός τους, ἐκεῖ ποὺ δεδύλεε χιὲς σ' ἕνα γιοστὶ, γκρεμίστηκε ἀπὸ τὴ σκαλωσιά, κ' ἔμεινε στὸν τόπο.

Ἀπὸ πατέρα ἦσαν ὄρφανὰ, κ' ἡ δύστυχη ἡ μάνα τους εἶχε πάει νὰ θάψῃ τὸ μεγάλο της παιδί, τὸ στήριγμα τῆς οικογενείας...

Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸν ἑλθόντα Κλέους τὴ διάφορα νεαρὰ ταλέντα καὶ νὰ ἴδωμε τί μπορούσιν νὰ κἀνουν.

Στὴν ἐξοχὴ, ὁ Πέτρος φωνᾷ ἐνὶ χωρῷ: — Πόσω χρόνων εἶνε κἀνὴν ἡ ἀγγελία; — Μά... θὰ εἶνε δύο χρόνων. — Κ' ἀπὸ ποῦ τὸ καταλαβαίνεις; — Ἀπὸ τὰ κέρατα.

Κ' ὁ Πέτρος: — Ἄ, γὰρ! ἔχει δύο. Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τοῦ Ἀβερῶφ

Ἐκαθόμουν μικροστὰ σὲ γραφεῖο μου, σκυμμένη σὲ βιβλίον μου κ' εἰδιάβαζα. Στὸ σπῆν ἐλευπᾶν ὅλοι κ' ἐβασίλευε ἀκρα ἠσυχία. Γεῖ μὴ στιγμὴ σήκωσα τὸ μάτια μου ἀπὸ τὸ βιβλίον καὶ εἶδα ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρον τὸν ἴλιον ποὺ ἦταν ἔτοιμος νὰ βασιλέψῃ. Τὸ θέαμα ἦταν θαυμάσιον καὶ μ' ἔκανε νὰ ξεχάσω καὶ βιβλίον καὶ μελέτη.

Περίτριγυρισμένος ὁ ἴλιος ἀπὸ χίλια μικρὰ συννεφάκια, ποὺ τὸ καθένα εἶχε ξεχωριστὸ χρῶμα καὶ σχῆμα, κρυβότανε σιγὰ σιγὰ πίσω ἀπὸ τὸ βουνό.

Καρφωμένη στὴ θέσῃ μου κοιτάζα ἀψηρημένη, ὡς ποὺ πρὸς ὁ ἴλιος ἐκρύφτηκε ἐντελῶς καὶ τότε χωρίς νὰ τὸ θέλω, ἐρχόμην νὰ φερβάξω καὶ νὰ σκέπτομαι διάφορα πράγματα.

Ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὸ νοῦ μου χίλιες σκέψεις καὶ ὄψεις. Τέλος ἐφθασα καὶ στὴν ἀγαπητὴ μου Διάπλασι καὶ ἐσκορπίζοντο τὰ εὐτυχῆς ποὺ θὰ ἴκοντο, ἀν ἐκεῖνη τὴ στιγμή μὸς ἐφροναν κανένα τετραδίον Μικρῶν Μυστικῶν.

Δὲν ἐπρόφθασα νὰ τελεωσῶ τὴ σκέψη μου, ὅταν ἀξαίφνα ἀκούσω τὴν πόρτα ν' ἀνοίγῃ καὶ βλέπω τὸν ἀδελφὸ μου νὰ μπαίνη στὸ δωμάτιο.

Τὴ ἤθελε νομίζετε: — Μοῦ ἔφεραν ἕνα τετραδίον Μικρῶν Μυστικῶν! Φαντάζεσθε πρὸς τὴ χαρὰ μου καὶ τὴν ἐκπληξί μου!

Ἐμπαρμένη ΠΑΙΔΙΚὸν ΠΝΕΥΜΑ Ἡ Κατὴν στὴν ἀδελφῆ της: — Κοίταξέ τί ἔφεραν ποὺ εἶνε αὐτοὺς ὁ Νίκος; Μόλις ἔβλεπε, ἀποκοιμήθηκε!

Κ' ὁ Νίκος, κάτω ἀπὸ τὰ σκαλοπάτια: — Ἦσυχία, Κατὴν! Θὰ μὲ ξυπνήσεις! Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Αἰδέως

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Αἰδέως Ὁ Διδάσκαλος: — Κλίνει μου τὸ ρῆμα τὰ σσσ. Ὁ Τάσος: — Ποιὸ ρῆμα, δάσκαλε; Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κλέους

Στὴν ἐξοχὴ, ὁ Πέτρος φωνᾷ ἐνὶ χωρῷ: — Πόσω χρόνων εἶνε κἀνὴν ἡ ἀγγελία; — Μά... θὰ εἶνε δύο χρόνων. — Κ' ἀπὸ ποῦ τὸ καταλαβαίνεις; — Ἀπὸ τὰ κέρατα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Αἰδέως Ὁ Διδάσκαλος: — Κλίνει μου τὸ ρῆμα τὰ σσσ. Ὁ Τάσος: — Ποιὸ ρῆμα, δάσκαλε; Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κλέους

Στὴν ἐξοχὴ, ὁ Πέτρος φωνᾷ ἐνὶ χωρῷ: — Πόσω χρόνων εἶνε κἀνὴν ἡ ἀγγελία; — Μά... θὰ εἶνε δύο χρόνων. — Κ' ἀπὸ ποῦ τὸ καταλαβαίνεις; — Ἀπὸ τὰ κέρατα.

Κ' ὁ Πέτρος: — Ἄ, γὰρ! ἔχει δύο. Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τοῦ Ἀβερῶφ

Ἐκαθόμουν μικροστὰ σὲ γραφεῖο μου, σκυμμένη σὲ βιβλίον μου κ' εἰδιάβαζα. Στὸ σπῆν ἐλευπᾶν ὅλοι κ' ἐβασίλευε ἀκρα ἠσυχία. Γεῖ μὴ στιγμὴ σήκωσα τὸ μάτια μου ἀπὸ τὸ βιβλίον καὶ εἶδα ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρον τὸν ἴλιον ποὺ ἦταν ἔτοιμος νὰ βασιλέψῃ.

Τὸ θέαμα ἦταν θαυμάσιον καὶ μ' ἔκανε νὰ ξεχάσω καὶ βιβλίον καὶ μελέτη.

Περίτριγυρισμένος ὁ ἴλιος ἀπὸ χίλια μικρὰ συννεφάκια, ποὺ τὸ καθένα εἶχε ξεχωριστὸ χρῶμα καὶ σχῆμα, κρυβότανε σιγὰ σιγὰ πίσω ἀπὸ τὸ βουνό.

Καρφωμένη στὴ θέσῃ μου κοιτάζα ἀψηρημένη, ὡς ποὺ πρὸς ὁ ἴλιος ἐκρύφτηκε ἐντελῶς καὶ τότε χωρίς νὰ τὸ θέλω, ἐρχόμην νὰ φερβάξω καὶ νὰ σκέπτομαι διάφορα πράγματα.

Ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὸ νοῦ μου χίλιες σκέψεις καὶ ὄψεις. Τέλος ἐφθασα καὶ στὴν ἀγαπητὴ μου Διάπλασι καὶ ἐσκορπίζοντο τὰ εὐτυχῆς ποὺ θὰ ἴκοντο, ἀν ἐκεῖνη τὴ στιγμή μὸς ἐφροναν κανένα τετραδίον Μικρῶν Μυστικῶν.

Δὲν ἐπρόφθασα νὰ τελεωσῶ τὴ σκέψη μου, ὅταν ἀξαίφνα ἀκούσω τὴν πόρτα ν' ἀνοίγῃ καὶ βλέπω τὸν ἀδελφὸ μου νὰ μπαίνη στὸ δωμάτιο.

Τὴ ἤθελε νομίζετε: — Μοῦ ἔφεραν ἕνα τετραδίον Μικρῶν Μυστικῶν! Φαντάζεσθε πρὸς τὴ χαρὰ μου καὶ τὴν ἐκπληξί μου!

Ἐμπαρμένη ΠΑΙΔΙΚὸν ΠΝΕΥΜΑ Ἡ Κατὴν στὴν ἀδελφῆ της: — Κοίταξέ τί ἔφεραν ποὺ εἶνε αὐτοὺς ὁ Νίκος; Μόλις ἔβλεπε, ἀποκοιμήθηκε!

Κ' ὁ Νίκος, κάτω ἀπὸ τὰ σκαλοπάτια: — Ἦσυχία, Κατὴν! Θὰ μὲ ξυπνήσεις! Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Αἰδέως

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Αἰδέως Ὁ Διδάσκαλος: — Κλίνει μου τὸ ρῆμα τὰ σσσ. Ὁ Τάσος: — Ποιὸ ρῆμα, δάσκαλε; Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κλέους

Στὴν ἐξοχὴ, ὁ Πέτρος φωνᾷ ἐνὶ χωρῷ: — Πόσω χρόνων εἶνε κἀνὴν ἡ ἀγγελία; — Μά... θὰ εἶνε δύο χρόνων. — Κ' ἀπὸ ποῦ τὸ καταλαβαίνεις; — Ἀπὸ τὰ κέρατα.

Κ' ὁ Πέτρος: — Ἄ, γὰρ! ἔχει δύο. Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τοῦ Ἀβερῶφ

Ἐκαθόμουν μικροστὰ σὲ γραφεῖο μου, σκυμμένη σὲ βιβλίον μου κ' εἰδιάβαζα. Στὸ σπῆν ἐλευπᾶν ὅλοι κ' ἐβασίλευε ἀκρα ἠσυχία. Γεῖ μὴ στιγμὴ σήκωσα τὸ μάτια μου ἀπὸ τὸ βιβλίον καὶ εἶδα ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρον τὸν ἴλιον ποὺ ἦταν ἔτοιμος νὰ βασιλέψῃ.

Τὸ θέαμα ἦταν θαυμάσιον καὶ μ' ἔκανε νὰ ξεχάσω καὶ βιβλίον καὶ μελέτη.

Περίτριγυρισμένος ὁ ἴλιος ἀπὸ χίλια μικρὰ συννεφάκια, ποὺ τὸ καθένα εἶχε ξεχωριστὸ χρῶμα καὶ σχῆμα, κρυβότανε σιγὰ σιγὰ πίσω ἀπὸ τὸ βουνό.

Καρφωμένη στὴ θέσῃ μου κοιτάζα ἀψηρημένη, ὡς ποὺ πρὸς ὁ ἴλιος ἐκρύφτηκε ἐντελῶς καὶ τότε χωρίς νὰ τὸ θέλω, ἐρχόμην νὰ φερβάξω καὶ νὰ σκέπτομαι διάφορα πράγματα.

Ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὸ νοῦ μου χίλιες σκέψεις καὶ ὄψεις. Τέλος ἐφθασα καὶ στὴν ἀγαπητὴ μου Διάπλασι καὶ ἐσκορπίζοντο τὰ εὐτυχῆς ποὺ θὰ ἴκοντο, ἀν ἐκεῖνη τὴ στιγμή μὸς ἐφροναν κανένα τετραδίον Μικρῶν Μυστικῶν.

Δὲν ἐπρόφθασα νὰ τελεωσῶ τὴ σκέψη μου, ὅταν ἀξαίφνα ἀκούσω τὴν πόρτα ν' ἀνοίγῃ καὶ βλέπω τὸν ἀδελφὸ μου νὰ μπαίνη στὸ δωμάτιο.

Τὴ ἤθελε νομίζετε: — Μοῦ ἔφεραν ἕνα τετραδίον Μικρῶν Μυστικῶν! Φαντάζεσθε πρὸς τὴ χαρὰ μου καὶ τὴν ἐκπληξί μου!

Ἐμπαρμένη ΠΑΙΔΙΚὸν ΠΝΕΥΜΑ Ἡ Κατὴν στὴν ἀδελφῆ της: — Κοίταξέ τί ἔφεραν ποὺ εἶνε αὐτοὺς ὁ Νίκος; Μόλις ἔβλεπε, ἀποκοιμήθηκε!

Κ' ὁ Νίκος, κάτω ἀπὸ τὰ σκαλοπάτια: — Ἦσυχία, Κατὴν! Θὰ μὲ ξυπνήσεις! Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Αἰδέως

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Αἰδέως Ὁ Διδάσκαλος: — Κλίνει μου τὸ ρῆμα τὰ σσσ. Ὁ Τάσος: — Ποιὸ ρῆμα, δάσκαλε; Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κλέους

Στὴν ἐξοχὴ, ὁ Πέτρος φωνᾷ ἐνὶ χωρῷ: — Πόσω χρόνων εἶνε κἀνὴν ἡ ἀγγελία; — Μά... θὰ εἶνε δύο χρόνων. — Κ' ἀπὸ ποῦ τὸ καταλαβαίνεις; — Ἀπὸ τὰ κέρατα.

Κ' ὁ Πέτρος: — Ἄ, γὰρ! ἔχει δύο. Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τοῦ Ἀβερῶφ

Ἐκαθόμουν μικροστὰ σὲ γραφεῖο μου, σκυμμένη σὲ βιβλίον μου κ' εἰδιάβαζα. Στὸ σπῆν ἐλευπᾶν ὅλοι κ' ἐβασίλευε ἀκρα ἠσυχία. Γεῖ μὴ στιγμὴ σήκωσα τὸ μάτια μου ἀπὸ τὸ βιβλίον καὶ εἶδα ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρον τὸν ἴλιον ποὺ ἦταν ἔτοιμος νὰ βασιλέψῃ.

Τὸ θέαμα ἦταν θαυμάσιον καὶ μ' ἔκανε νὰ ξεχάσω καὶ βιβλίον καὶ μελέτη.

Περίτριγυρισμένος ὁ ἴλιος ἀπὸ χίλια μικρὰ συννεφάκια, ποὺ τὸ καθένα εἶχε ξεχωριστὸ χρῶμα καὶ σχῆμα, κρυβότανε σιγὰ σιγὰ πίσω ἀπὸ τὸ βουνό.

Καρφωμένη στὴ θέσῃ μου κοιτάζα ἀψηρημένη, ὡς ποὺ πρὸς ὁ ἴλιος ἐκρύφτηκε ἐντελῶς καὶ τότε χωρίς νὰ τὸ θέλω, ἐρχόμην νὰ φερβάξω καὶ νὰ σκέπτομαι διάφορα πράγματα.

Ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὸ νοῦ μου χίλιες σκέψεις καὶ ὄψεις. Τέλος ἐφθασα καὶ στὴν ἀγαπητὴ μου Διάπλασι καὶ ἐσκορπίζοντο τὰ εὐτυχῆς ποὺ θὰ ἴκοντο, ἀν ἐκεῖνη τὴ στιγμή μὸς ἐφροναν κανένα τετραδίον Μικρῶν Μυστικῶν.

Δὲν ἐπρόφθασα νὰ τελεωσῶ τὴ σκέψη μου, ὅταν ἀξαίφνα ἀκούσω τὴν πόρτα ν' ἀνοίγῃ καὶ βλέπω τὸν ἀδελφὸ μου νὰ μπαίνη στὸ δωμάτιο.

Τὴ ἤθελε νομίζετε: — Μοῦ ἔφεραν ἕνα τετραδίον Μικρῶν Μυστικῶν! Φαντάζεσθε πρὸς τὴ χαρὰ μου καὶ τὴν ἐκπληξί μου!

Ἐμπαρμένη ΠΑΙΔΙΚὸν ΠΝΕΥΜΑ Ἡ Κατὴν στὴν ἀδελφῆ της: — Κοίταξέ τί ἔφεραν ποὺ εἶνε αὐτοὺς ὁ Νίκος; Μόλις ἔβλεπε, ἀποκοιμήθηκε!

Κ' ὁ Νίκος, κάτω ἀπὸ τὰ σκαλοπάτια: — Ἦσυχία, Κατὴν! Θὰ μὲ ξυπνήσεις! Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Αἰδέως

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Αἰδέως Ὁ Διδάσκαλος: — Κλίνει μου τὸ ρῆμα τὰ σσσ. Ὁ Τάσος: — Ποιὸ ρῆμα, δάσκαλε; Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κλέους

Στὴν ἐξοχὴ, ὁ Πέτρος φωνᾷ ἐνὶ χωρῷ: — Πόσω χρόνων εἶνε κἀνὴν ἡ ἀγγελία; — Μά... θὰ εἶνε δύο χρόνων. — Κ' ἀπὸ ποῦ τὸ καταλαβαίνεις; — Ἀπὸ τὰ κέρατα.

Κ' ὁ Πέτρος: — Ἄ, γὰρ! ἔχει δύο. Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τοῦ Ἀβερῶφ

Ἐκαθόμουν μικροστὰ σὲ γραφεῖο μου, σκυμμένη σὲ βιβλίον μου κ' εἰδιάβαζα. Στὸ σπῆν ἐλευπᾶν ὅλοι κ' ἐβασίλευε ἀκρα ἠσυχία. Γεῖ μὴ στιγμὴ σήκωσα τὸ μάτια μου ἀπὸ τὸ βιβλίον καὶ εἶδα ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρον τὸν ἴλιον ποὺ ἦταν ἔτοιμος νὰ βασιλέψῃ.

Τὸ θέαμα ἦταν θαυμάσιον καὶ μ' ἔκανε νὰ ξεχάσω καὶ βιβλίον καὶ μελέτη.

Περίτριγυρισμένος ὁ ἴλιος ἀπὸ χίλια μικρὰ συννεφάκια, ποὺ τὸ καθένα εἶχε ξεχωριστὸ χρῶμα καὶ σχῆμα, κρυβότανε σιγὰ σιγὰ πίσω ἀπὸ τὸ βουνό.

Καρφωμένη στὴ θέσῃ μου κοιτάζα ἀψηρημένη, ὡς ποὺ πρὸς ὁ ἴλιος ἐκρύφτηκε ἐντελῶς καὶ τότε χωρίς νὰ τὸ θέλω, ἐρχόμην νὰ φερβάξω καὶ νὰ σκέπτομαι διάφορα πράγματα.

Ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὸ νοῦ μου χίλιες σκέψεις καὶ ὄψεις. Τέλος ἐφθασα καὶ στὴν ἀγαπητὴ μου Διάπλασι καὶ ἐσκορπίζοντο τὰ εὐτυχῆς ποὺ θὰ ἴκοντο, ἀν ἐκεῖνη τὴ στιγμή μὸς ἐφροναν κανένα τετραδίον Μικρῶν Μυστικῶν.

Δὲν ἐπρόφθασα νὰ τελεωσῶ τὴ σκέψη μου, ὅταν ἀξαίφνα ἀκούσω τὴν πόρτα ν' ἀνοίγῃ καὶ βλέπω τὸν ἀδελφὸ μου νὰ μπαίνη στὸ δωμάτιο.

Τὴ ἤθελε νομίζετε: — Μοῦ ἔφεραν ἕνα τετραδίον Μικρῶν Μυστικῶν! Φαντάζεσθε πρὸς τὴ χαρὰ μου καὶ τὴν ἐκπληξί μου!

Ἐμπαρμένη ΠΑΙΔΙΚὸν ΠΝΕΥΜΑ Ἡ Κατὴν στὴν ἀδελφῆ της: — Κοίταξέ τί ἔφεραν ποὺ εἶνε αὐτοὺς ὁ Νίκος; Μόλις ἔβλεπε, ἀποκοιμήθηκε!

Κ' ὁ Νίκος, κάτω ἀπὸ τὰ σκαλοπάτια: — Ἦσυχία, Κατὴν! Θὰ μὲ ξυπνήσεις! Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Αἰδέως

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Αἰδέως Ὁ Διδάσκαλος: — Κλίνει μου τὸ ρῆμα τὰ σσσ. Ὁ Τάσος: — Ποιὸ ρῆμα, δάσκαλε; Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κλέους

Στὴν ἐξοχὴ, ὁ Πέτρος φωνᾷ ἐνὶ χωρῷ: — Πόσω χρόνων εἶνε κἀνὴν ἡ ἀγγελία; — Μά... θὰ εἶνε δύο χρόνων. — Κ' ἀπὸ ποῦ τὸ καταλαβαίνεις; — Ἀπὸ τὰ κέρατα.

Κ' ὁ Πέτρος: — Ἄ, γὰρ! ἔχει δύο. Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τοῦ Ἀβερῶφ

Ἐκαθόμουν μικροστὰ σὲ γραφεῖο μου, σκυμμένη σὲ βιβλίον μου κ'

σπάθωμα με καταγοήτευσή ή ελπίδα της καινούργιας μου φίλης;) **Θούριον** "Υμνον (τίσπου απ' αυτά δεν μπορείς τώρα να στέλλεις) καμιά περιφρόνησις ή δεν θα έλαβα το γράμμα σου, ή δεν θα είχα τόπο να απαντήσω") **Νααρών Εδβοία** (μπορεί να συγκριθί, αλλά σπεύσε μη το πάρη άλλος;) **Ιουφράν Παρθένον** (έχει καλώς;) **Βοσκοπόβαν το Πηλείου** (να ζυγίσεις τόν φακέλλο στο Τραχυδρόμιο και τότε θα σου λέγουν τι γραμματόσημο χρειάζεται;) **Παριδά των Ηρώων** (καλύματα δεν υπάρχουν και ούτε θα ετοιμάσωμεν, γιατί στοιχίζουν πολύ ακριβά: ο "Θαυμάσιος Ορεινόκος" είναι εις τόν τόμον του 1901.) **Τιμηρέον Τουρκία** (έχει καλώς;) **Δαιμόνιον Πνεύμα** (να έλαβα; μά δεν είπα ότι δεν δέχομαι τώρα;) **Κόκκινον Βράχον** (έγκάρδια συλλυπητήρια) **Θεοικό Διαβολάκι** (ευχαριστώ για τας καλώς διαθεσεις;) **Σηματον της Ένώσεως** (δεν γίνεται γράφωτή την με το χέρι;) **Ψωφιδέα** (να, δικαιούνται;) **Παγκόσμιο Όνειρα** (φωτογραφία ήληφθη;) **Κόδωνικων** (εις όλας σου τας ήρωήσεις απαντώ ναί!) **Ηρωα των Δολιανών** (ή διόφθοσις έγινε στήν έκτην σελίδα του ββου φύλλου;) **Ενδοκον Νικην** (τί άσκησιν έγνωσις; εις τούς εβδομαδιαίους;) **Ψηλά Βουνά** (μπορώ ή έλα λοιπόν να σε ιδώ και σένα!) **Βοσκορίδα, Φρομύ, Καμπανίλαν** του **Αραβ, Πάλμαν** κτλ. κτλ. **Μικράν Ηγεμονίδα, Ίχνήλιτην** (έλαβα, εύχαριστώ.) **Έλλην, Ναυτίπαιδα, Έλεάνθηρον Κοκκινωπολίτην, Διμηνην τοδ Αμαρηνίου, Δουκίαν τοδ Αιμερομούρ** (έστειλα.) **Ες όλας επιστολάς άνοιξα μετά την 22ην 'Ιουλίου, θ' απαντήσω εις τή προσεχέ.**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

467. Δεξιόγραφος

Μαθήτην του 'Ιησού
Μ' ένα όρας άν συνήθισα
Και έπλεον συριστικόν
Είς τή τέλος εν προσθήκη,
'Επιγραμματοποιών
Παλιόν διόκοιόν της.

*Εστάλη υπό τ. Βομπού τ. Έλευθερίας

468. Συλλαβογράφος

Πόλις είμαι εκ των κλεινών,
'Αν στη μέση μη χωρίση,
'Ενα γράμμα άπανήθησις
Κι' εν' απαγορευτικόν.

*Εστάλη υπό τ. Κομητώς Δεσφικου

469. Στοιχειογράφος

Είμαι ένας υιός άρχατος,
'Όπως έχω άν μάριτη;
Με άν μάριτης το κεφάλι,
Με ταχύτητα μεγάλη
Φεύγω και ποτέ ματαίως
Δύτα, μη με άπαντήσης!

*Εστάλη υπό του 'Αλην

470. Στοιχειοτονόγραφος

Τούτς μήνες λέγουν ότι ζή,
Κεθίος κι' οι τρεψ του άδειφοί.
'Ενα γράμμα άνν του λείψη,
Κι' ό τόνος καταιβή,
Στου ούρνου τή θήνη,
Αϊόνιο, θάνωζή.

*Εστάλη υπό του Υβρό των 'Αγράφων

471. Γωνία
+ *** = Νήσος του Αιγαίου
* + *** = Δίμηνη τ. Ρωσσίας.
* + ** = Μέρος του λόγου.
* + *** = Αύτοσώφωρ. Ρωμ.
+ **** = Ούρανον σώμα.
Οι σταυροί άργαία περίφημοι πόλις.
*Εστάλη υπό τ. Παπουτσώμενου Γάτου

472. Επиграφή
YONIO
TOMETX
EPTOP
PHMAS
ΣΩΛΓΗ

Ζητείται ή άνάγνωσις.
*Εστάλη υπό τ. Πατριάρχου τ. 'Ηρώων
473-477. Μαγική Συλλαβή
Τή άνταλλαγή μιά; συλλαβής έκά-
στη; τών κάτωθι λέξεων, διά μιά:
Ζητης, διηγήριου και πάντα της αείτης,
να σχηματισθού άντι μεταγραμματι-
σμού άλλαι τόσαι λέξεις:
Αδρος, Έλλάς, Έκδοσις, ρήγμα, πυθίς.
*Εστάλη υπό Π. Σ. Κορατή

478. Ποικίλη Άκροστιχίς
Τό πρώτον γράμμα τής πρώτης; τών
κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τό δεύτερον
τής δευτέρας, τό τρίτον τής τρίτης και
ούτω καθέτης, σχηματίζουν άρχαίον
παράγγελμα εις τριών λέξεων:
1, Παλιότιμος λίκος; 2, Μετεωρολο-
γικόν; 3, Βασιλεύς τών Έβραίων; 4,
Βασιλεύς τών Βαβυλωνίων; 5, 'Αθη-
ναίος τραγικός; 6, 'Αρχαία διά; 7,
Εύαγγελιστής; 8, Πόλις τής Έλλάδος;
9, Μούσα; 10, Νήσος τής 'Αφρικής;
11, Ζώον Άγιον; 12, Βασιλεύς τών
'Εβραίων.

*Εστάλη υπό τ. Σηματίας τ. Έκτάλοφου
479. Φωνηεντόλογος
δγ-κνν-τ-ν-λν
*Εστάλη υπό τής Έλληνικής 'Ακτής
480. Γρίφος

Εως εως ου ου -- ο
Εως φ' εως ου κακ' ου
Εως εως ου ου φθόνος
*Εστάλη υπό τής Φωνής τής Ψυχής

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Ακτής, τοδ φύλ. 20
258. 'Ανεμώνη (άνεμον, ή).—259. Νι-
νος (νίν, ός).—260. Βορρ-ους.—266. Σε-
βρα-Σεβρα.
257. Γ Α Α 268. ΦΡΑΓΚΑΙ
Α Μ Ι ΝΟΣ (Ρίγας, 'Αλ-
ΒΕΚ κινός, Γρανικός,
ΜΑ Δ Ρ Ι Τ Η Κορινός, Λυ-
Υ Ι Ι Νάσιος, 'Ιασός,
Ο Κ Η Νάσιος, 'Οσ-
Τ Η Α —259—263. Διά
του Ρ: 3 ροα, 3 ήμ, 3 πόρος, 3 ρ-
π τω, 3 θορα.—264. ΠΑΝΑΜΑΣ-Ι-
ΣΠΑΝΙΑ (Παίστοστας, Αΐσιος,
ΝαΠολέων, 'Αγλόμενων, ΜΕΝΩΣ, 'Α-
γίς, Σπάρκος).—265. Κοκκορονούνα
μη ονειδίζε.—266. Μη με λησμέ-
νη (Με μ' έλ-εις-μ'ο-ν).

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΗΘΙΑΙΩΝ ΔΙΑΚΟΝΙΣΜΩΝ
'Όσων αι λύσεις, άδικοσύνες φυλλάδιου
έληφθησαν μέχρι τής 22ης 'Ιουλίου,
Συνοδεύονται με 25 λεπτά

*Α θ η ν ω ν : Γιώτας, Κάλκας, Σμυρ-
νικός 'Ασής, Νάσχος Κανάσης,
Θεοφιλιός του Δικαίου, Κωνσ. Βόσας,
'Ανθ. Νόβαν, Σπ. Πικασπύρας, Κίμα
του Αιγαίου, 'Ιω. Βηλιαντώνης, 'Ιωαν.
Κ. Λυμκοσός, Χ. Σ. Βήλος, 'Οδ. Κ.
'Ευαχάκης.—Βόλοσ: Τιμηρέον Του-
ρκία, 'Ιω. Σγουρίδης—Βολήλωσ: Σπ.
Κ. Μαλέος.—Θ ε σ α α λ ο υ τ η κ η σ : 'Α-
γονάτης, Β. Κωνσταντινοπούλος, Καί-
τη Π. Γεωργιάδου, Γ. Σ. Τριανταφυ-
λίδης, Α. Π. Κογαλός.—'Ι σ θ μ ρ ι α σ :
Κυρ. 'Αντ. Ζαχαρώφ.—'Ι σ τ ι α τ ι α σ :
Αηρ. Α. 'Αγαθάκης, Κ. Β. Ζώκας, 'Ιω.

Α. Βλαχοθανάσης.—Κ α ρ δ ι τ η ς ς :
Λουκία δε Δαρμερούδ, Βασιλάς, 'Ανθ.
Λιανός.—Κ ε α ς : 'Αντ. Φ. Λαζορίδης,
Κ ε ρ κ ο ς ς : Σπ. Χ. Δεδουλιός, 'Ηρ
Σ. Παράβη.—Κ ε φ α λ λ η ν ι α ς : Έλε-
νίσα Α. Κυριακού, Ν. Γ. Κουντούρης,
Σα. Α. Σουδαρούσης.—Κ ο ρ ι ν θ ο υ :
'Ηλίας Τσαντίλας—Α α ρ ι α ς : Κ. Ζώ-
γας.—Δ ε β α δ ε ι α ς : Γενναίος Μαχη-
τής.—Δ ε υ κ ω σ τ ι α ς : Ένωσος της Κο-
κκιν.—Μ ε κ ρ υ γ ι τ η ς ς : Νίκος Α.
Καϊμακίης—Μ ε φ υ λ η ν η ς : 'Ιωρμάνης,
'Ανδρέας του Παλαιολόγου, Τσελλουό-
μηςσα, Παναγιώτης 'Ελπίς, Πρίγαν
του Γέλατος, Ν. Καρυαοφάνης.—Π ο -
λ ι ο ς Φ α λ η ρ ο υ : Εδουάρτη Δ.
Παντελή, Ν. Καρυαοφάνης.—Κ ο κ κ α :
'Αλεξάνδρου, Νίτσα Γ. Τριουάνου, Νί-
κος Α. 'Αλεξάνδρου, Αηρ. Α. 'Αλεξάν-
δρου, Θεοδ. Α. Μαλιτίνης, Θ. Γ. Κε-
λερής, Γεωργ. Π. Σιάκρης, Π. Θ γ ρ ο υ :
Θάνος Σερκελιάνης.—Σ α μ ο υ : Λυκοφ-
ρος δ Λογοθέτης.—Σ κ ο π έ λ ο υ : Σο-
φία Ι. Νικολαΐδου, Παναγιώτης 'Ακτής,
—Σ ο θ ς ς : Ροδόσκαυλος, 'Εβός, Με-
λεχρογιώ Κρητισκοπούλα.—Σ π α ρ η ς ς :
Κ. Ζαννάκοπουλος.—Σ θ ο ο υ : Μικρός 'Η-
γεμόνης—Τ ρ ι π ο λ ε α ς : 'Ανθ. Κλει-
σιούνης.—Φ ι λ ο τ ε ρ ο υ : Κατίνα Π.
Κασιάνη.—Χ α ν ι ο υ : 'Αναστασία Χ. Φα-
νέρδου.—Χ ι ο υ : Σοκ. Ν. Παργαλίδης,
Κέθριν 'Ερρολ, 'Αγγαλ. Ε. Μελάνος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
'Όλων των άνωτέρω τών δνόμων, κα-
θώς και όλων των άποσπειλάμενων δικαί-
λεπτον μόνον με τήν λύση των, έπέ-
θρουν εις τήν κληρωτίδα και διηλορηθη-
σαν οι έξής ττάσασες; Γεωργ. Σ. Τρι-
ανταφυλίδης εν Θεσλονίκη, 'Ελένη Βλα-
χοπούλου εν Κεκερόρα. 'Ηλίας Τσαντί-
λας εν Κορινθίω, και 'Αθανασ. Δημη-
τρίου εν Πάρισω, οι όποιοι ένορηθησαν
και τούς πρώτας από της άδικοσύνου και
παρκαλιόθενται να μδς στείλουν τας
δυσθετόστας των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
[Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με 6πλά
στοιχεία δε, 2 (δ' έλάγιστος όρος.) Πέσαν
των 10 λέξ. 90 λεπ. ή λέξεις, με παρτά δε
στοιχεία λεπ. 90 και με κεφαλαία λεπ. 40
'Ο χωριστός στίχος δε. 1.]

ΕΞΕΚΡΙΤΗ ΕΡΩΤΗΣΗ 'ΗΜΑΧΑΒΑΡΑΤΑΙ'
Απαντήσανε καμμιέ δεκαερέ—δδώνυμα
—μιαλά παραφρονήσας τήν τή πε-
ρισσότερα. Βραβείον σχετικα πάντα
βραβείων τών ένωτό μου τή **Χαογεννημήτην**
δεις λόγου και οι άπαντή-
σει; του άουατος της **Νηρηίδος** και
της **δ. Καρομήτην** 'Η άειότερη δνει
δού όρτασού; όχι... δδότελα δικούς της.
'Η πρώτη αναπτύσσει τό θημα της
(αναπεριόρμηνη μόνο στο quietismos)
σε βήση υδότηνη 'Η **Χαογεννημήτην**
επαφώντας άπ' τή αύνορα του έπι-
σητοδού συγγεία τή κρσίσιπα βρωρών-
τας τα στο ήδια έπίπεδο. Μυστικιστής
ήταν και ό Στρίντμπεργκ, ό Σισαζή,
ό 'Εμρσον, οι παραφρονήσας του Ρέλη,
Βάλδο, Τρέιν κτλ. κι' άλλιοι που καθέ
έλλο παρά **επιδέξασε** **δστεροαφείε**
μπορούμε να τούς, πούμε.

Μαχαβαράτα
ΣΗΜ.—Τήν άπάντησι του ή της Σ.
Φ...ς (δου φησόμενος γελιογραφίας) τήν
κρίσιπα για τόν καλλιτεχνικό διαγω-
νισμό.—Μ. [19—424]
Γ' ΕΡΩΤΗΣΗ 'ΗΜΑΧΑΒΑΡΑΤΑΙ,
Ποιά κατηγορία άρατωλάν, παλύ
Π σπουδαία, που δεν προέβην ώς τή
τάρα, έζησας ναναφέρει ό Αδήςης στήν
'Κόλαση;—'Όσοι δε διαθέσαστε Αδνή-
τη—Ποιά άδικοσύνες θραπέριε τό πιο
χειρότερο και ποιά τιμωρία άντάτια
του φανείσαστε άπ' τή άνώτατο κριτήριου;
ΜΑΧΑΒΑΡΑΤΑ
Poste Restante—Σετ Γιάδιννα.
[19—425]
Α τρώμενος Χειμάρα, Σπου; Λα-
ριστινάς τούς χαοιστιμους και τις
εύχαριστίας μου, Μ' άγληνη
Περανήηρω

[19—426]
Αγία Ταγγίνα, Σουλωνίτισσα, δέ-
χεθς άνταλλαγήν Μ. Μ.;—'Ευ-
τάλοση, σκαπέσας να μου άναποδοί-
σας τα τράβια;
Έλευθέρα Έλληνοπούλα
[19—427]

Όσους είχαν τήν εύγηη καλοσώνη να
με ήφρίσων εύχαριστώ θερμά. Τά
δε **Κυανόλευκα Λάβρα** και τή
Τραγοΐδι της Δευτεριάς συγγαί-
ρια τή Βραβεία που τούς έβίξων.
ΛΕΥΤΕΡΙΑ Η ΘΑΝΑΤΟΣ
[19—428]

ΑΙΘΕΡΙΑ, άνταλόσσομεν Μ. Μυστι-
κά; Poste Restante, Οισσαλω-
κη. **ΒΕΑΖΕΡΟΤΑ**
[19—429]

Θλιμένη Ψυχή, 'Η παρτένη σια-
πή Σου στο γράμμα μου, με κάνα
ένήσχο. Περιμένω μ' άγνίωνα.
'Αρει
[19—430]

Άδρις του **Όραίνου**, οι συγγαίρια έγ-
καρδίως διά τή άριση και σ' ε-
χαριστώ διά τήν 19—375 άγγελιαν,
Μαγειρικόν Σεληνόφωσ
[19—431]

Απλασούελα, καμμάσας και τήν
Δ' Νόρη του Όλύμπου με τή Μ.
Μυστικιστής; Δίχται.
[19—432]

ΟΜΙΛΟΣ ΗΡΩΩΝ
'Ιδρθη εν 'Ιθάκη 'Ομιλος—υπό τήν
άνωτέρω έπωνομιασ σκοσών τήν διά-
δοσιν τής Δρακίλειαις.
ΑΡΧΑΙΡΕΙΑΙ

Πρόδρος: **Φλοτός**, 'Αντιπρό-
δρος: **Παλλός**, Ταμία: **Αδής**,
Γραμματικός: **Σαλασβλινος**, Γνω-
κός: 'Επόπη;: **Καλλιαντζάκος**.
Διαδύονσι: 'Όραίν 'Ηρώων, 'Ιθάκη.
[19—433]

Α ττάλλοσσω Μ. Μυστικ.
Μυστηριώδης 'Ιππότης
[19—434]

Ελείνος που είχαν τήν εύγηη καλο-
σώνη να με φηφρίσων τούς εύχα-
ριστώ θερμά και τούς παρακαλώ να με
φηφρίσων παλύ.
ΕΛΙΣ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ
[19—435]

**Πρώτος Κωδωνικόσ Διωγ-
σισμός**: Σύνθισι; διηγήματος με
βάσιν τήν παροιμίαν: «Κάλλιο πών
και στο χέρι, κλπ.» Προδουμί μη
Βραβείον, Κόδωνικων, p. x. Παιραιώ.
[19—436]

Συμνησιώται, τίς πιο δλοθερμι-
σώδες για τή γισοτή σας.
Η.Ε.—Κ.Α.—Ε.Ε.—Μ.
[19—437]

Α ττάλλοσσω Μ. Μυστικ με 'Επι-
γησίους, 'Αθηναίους, Πισοσις μη
Πετριώσις. **ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΟΙ**
[19—438]

ΔΗΛΟΣΙΣ.—Δόγω κληθίρας έπι-
τήσων τών διαγωνισμών και ή
προθεσμία αυτών παρατείνεται μέχρι
31 Αύγουστου. **ΨΩΦΙΔΕΙΣ**
[19—439]

ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΟΥΛΗΣ
[19—439]

Παναγιώτης 'Ελπίς, τοδικουσι;
Συνοδομολόγοι
ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΛΟΚΑΙΡΙ
**Περασθ οι έφοδιασμέ-
μενοι με τόμους τής**
«ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»